

Megjelenik minden szombatnapon
egy iven sokféle képpel ellátva.

Előfizetési ár :

Egy évharmadra, azaz 4 hónapra
2 ft, egész évre 6 ft.—Előfizethetni
minden postahivatalnál és
könyvtárban.

Kiadó-hivatal :

Pesten egyetem-utca
4-dik szám.

AZ ÜSTÖKÖS.

Humoristico-belletristicus hetilap.

BÜRGÖZDI BÁCSI CSÍNTÉVÉSEI.

(Folytatás.)

Mikor az embernek *consilium abeundit* adnak, azt csak megmondják, hogy most már elmehet, de azt nem, hogy hová? Minthogy a tanárim, csintetteim daczára is mind szerettek, azt tanácsolák e cásus után, hogy menjek el személyesen a perillustris urhoz, kövessem meg alázatosan, és kérjem fel, hogy bocsásson meg, akkor aztán majd talán visszavesznek.

Én tehát elmentem Máslási urhoz, ki Debreczenben a főcurátornál volt szállva s bekocogtaték hozzá szerényen : ő már értesülve volt róla, hogy jövök bocsánatot kérni s el volt rá készülve, hogy majd mennyire kéreti magát.

— Hát ingens nebuló, kicsaptak ugy-e? ezzel a szép szóval fogadott.

— Szolgálatjára igen is, perillustris domine! Azt tanácsolták, hogy fordulnék nagyságodhoz azzal a kérelemmel, hogy bocsásson meg és követném meg solenniter, akkor majd visszavennének. Minthogy azonban énnekem nincs szándékom a theologiai cursust folytatni, hanem inkább prókátor szeretnék lenni, nem alkalmatlankodom

nagyságodnak a bocsánatkéréssel; hanem inkább arra a bünhözésre ajánlom fel magamat, hogy ha perillustris domine elfogad, beállok oldala mellé patvaristának; úgy is perillustris domine miatt tettem ki az iskolából, hát illendő, hogy már most tartson, s ha megharagítottam, töltsé rajtam a boszuját.

Máslási ur kénytelen volt elnevetni magát : „ingens nebuló!” (tetszett neki szörnyen, hogy én milyen furfangosan kerülök ki a megkövetést, s még inkább az, hogy egyenesen hozzá menekülök, mikor ő érte kergetnek.)

— No ingens nebuló, nem bánom, gyere hozzám.

Az öreg assessor híres volt arról, hogy excellerter tud vexálni minden keze alá kerülő fiatal embert. A mely patvarista ő nála esztendeig ki birta állni, az már hitelesített türelemmel és subordinatioval birt. Épen akkor szökött meg tőle az utolsó, mikor én kínálkoztam hozzá; s mikor legelőször lefeküdtem a házánál, épen úgy éreztem magamat, mint a kinek azt mondják, hogy

ebben az ágyban tegnapelőtt halt meg valaki forró hideglelésben.

Legelső baja volt neki az *üstökömmel*. Ő még *czopfot* viselt s rendkívül haragudott az ujitókra, a kik nem hátul növesztették meg a hajukat, hanem a revolutionaris divat szerint elől s felfésülték magásra; így viseltem én is, mint a többi fiatalság. Mikor legelső reggel comparealtam az irodában, nagy majestással fordult felém, mondván: „azt az üstököt pedig nem akarom többet látni.“

— Azon könnyen segíthet perillustris domine; — ha nem néz rá.

Látta, hogy ennek a gyerekek aligha rókahájjal nem kenték a talpát s ezuttal abba hagyta az üstök kérdést.

Hanem azért mindennap gondoskodott valami új scaturáról. Szokása volt semmit sem találni helyesnek, a mit a fiatal ember csinál; ha a másolatot kegyes áttekintés végett oda vittem hozzá, belenezett, kétfelé hasította, visszavetette: „nem jól van, nem jól van, nem jól van.“ Irhatta le az ember újra.

Egyszer mikor megint elszakította a tele irtívet; „nem jól van, nem jól van, nem jól van,“ én hasonló hangon kiálték rá vissza: „mi nincs jól? mi nincs jól? mi nincs jól?“

Erre meghökkent, kénytelen volt elővenni a copiát s keresni benne a hibát; talált is benne egy q-nak a szárát, a mi hasonlított a g-hez, ezért újra kellett az egészet írnom.

Jövő alkalommal aztán egy iv üres papirost nyujtottam át neki megnézés végett.

— Mi lesz ez ingens nebulo?

— Hát ez a *szétszakítani való* példány: a másikat majd azután adom oda.

Többször aztán nem tépte el az írásomat.

Volt ugyan hajduja, a kinek nem volt egyéb dolga, mint tányért váltani ebédnél, ez is csak úgy maradt rá felőlem, hogy mindjárt első nap az egész tuczat rám bizott tányért elejtettem a földre; hanem azért minden neki való munkát a patvarista dolga volt teljesíteni. Nem mondom, hogy fát nem örömet vágtam, mert ez egészséges commotio, a kancelláriát is szívesen kisöpörtem, mert a szeméttől mindig jobban irtóztam, mint a söprütől, hanem az már nem volt inyemre, hogy a nagyságos ur csizmáit is nekem kellett tisztogatnom, azt már csakugyan megtehettem volna a hajdu; de ő nem engedte neki, mert azt tartá, hogy meg kell törni a kevélységet abban a szeles fiatalságban. Én aztán fogtam egy egy

csipetnyi kenderkőczot, apró gombolyagot csináltam belőle s azt reggelenként az assessor ur csizmájának majd egyik majd másik felébe szépen bedugtam, egész az órra hegyéig. Akkorában azokat a hegyes kecege orrú csizmákat viselték; perse, hogy az a kis csepücske ott belül olyan alkalmatlanná vált este felé a lábának, hogy Máslási ur formaliter sántított arra a lábára s panaszkodott, hogy ő nem tudja, mi baja? bizonyosan köszvényt kapott a jobb lábában. Másnap aztán bal lábában volt a köszvény; utoljára mind a két csizmája órrát kitömtem, már azt nem állhatta ki, lefeküdt vele s elkezdett előttem panaszkodni, hogy neki úgy ég a csizmában a lába, mintha tüzes vasakkal sütögetnék. — „Nem égne az, ha a hajdu suviszkozná“ mondtam neki. Elértette: s többet nem bizta rám a lábai hüvelyét; hanem azért maig sem tudja, hogy mit csináltam a lábtyüivel, hogy úgy megkinozták?

Azután szerette magát kísérgettetni a városban, mikor sétált. A patvarista három lépésnyi távolban a háta mögött kullogott tiszteletteljesen és vitte a nagy tajték pipát utána, mint valami török kalifa után a csibukdzsibasi.

Ennek is kitaláltam az antidotumát; az első nap, hogy a pipáját kellett utána hordanom, szépen megfordítottam azt a fejével felfelé, hogy a drága jó keserűség mind a szárába terjedjen által. Mikor aztán elkérte tőlem a pipát s egyet szippantott belőle, majd a nehéz nyavalya törte ki, a hogy egyszerre a mindenféle pokolbeli keserűség a torkára szaladt. Nem is bizta többet a kezemre a pipáját.

Ha pedig bejött a cancelláriába, ott minden áron azon törekedett, hogy valamiért összeszidhasson, s az volt a legnagyobb halála, ha ezt nem tehetette. Pedig hát nem tehetette. Például: „audiát! ugy-e még sem írta meg a Bolgárné citatoriáját?“ — „Már hogy ne irtam volna?“ — „De nem adta még át?“ — „Perse, hogy átadtam.“ — „De nem neki magának adta ugy-e?“ — „De bizony csak neki magának adtam.“ — „Insane! nem neki kellett volna adni.“ — „Hisz ugy sem neki adtam.“ — „Épen senkinek sem kellett volna adni.“ — „Nem is adtam senkinek.“ — „Meg sem kellett volna még írni.“ — „Hiszen még hozzá sem fogtam.“ — — Itt aztán láttam a szeméből, hogy kedve volna még egyszer az élőbeni kérdéseket ismételni; de ő is látta az enyimből, hogy nekem sincs kevesebb kedvem ugyanazon feleleteket adni s inkább csak abba hagyta.

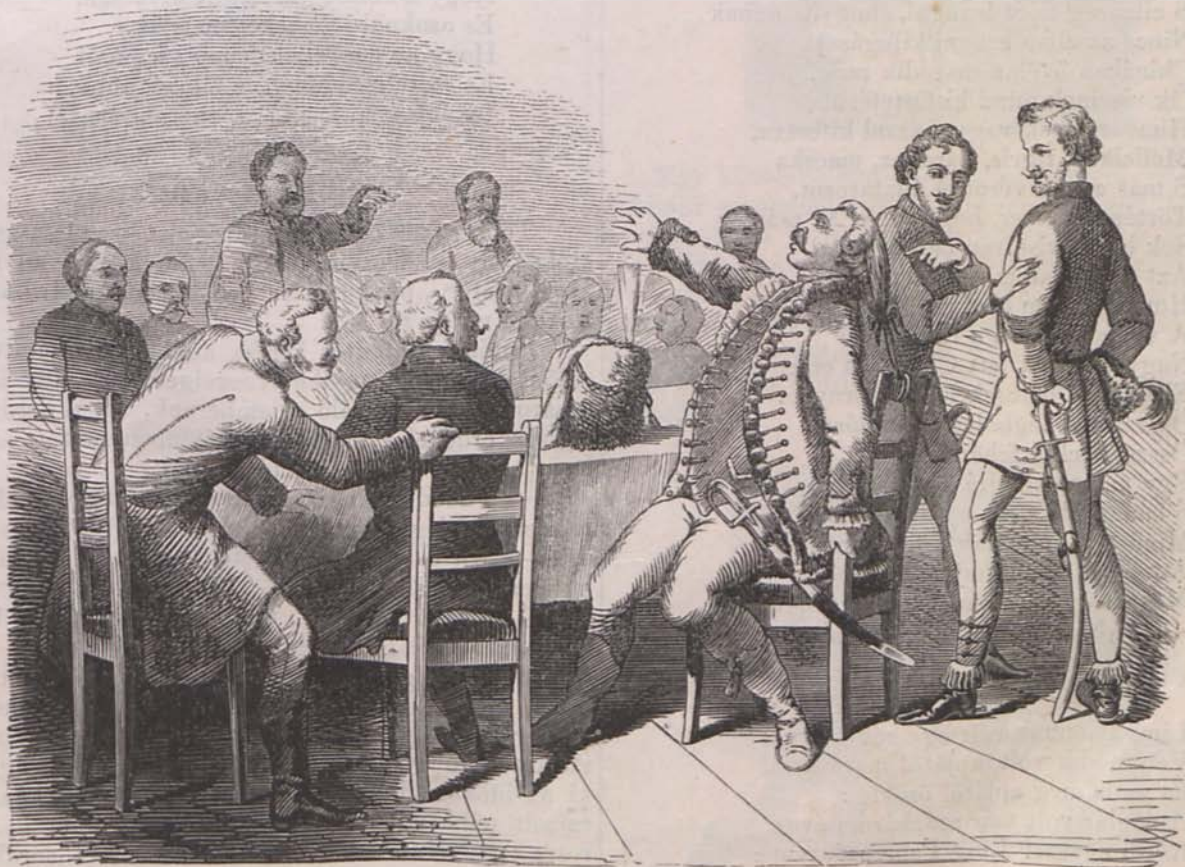
Máskor azt tette, hogy farsang idején valami dalidóba voltam hivatalos, ő csak elnézte szépen, hogy készülődöm fel, hogy húzom fel a sárga csizmát s mikor teljes parádében voltam, akkor befogatott a hintóba, azt mondta, hogy a szomszéd faluba kell neki éjszaka utazni, hanem rossz az út, nagy sár van; audiát, vigye a lámpást a lovak előtt. Én aztán a sárga sarkantyus csizmában gázolhattam a lovak előtt bokáig a sarat. A városon kívül aztán belevezettem a hintót a legmélyebb gödörbe, a hol mind a négy kerék megfeneklett, nem lehetett tovább menni; onnan pedig gyalog kellett neki is vissza ballagni a városba; ha ott nem akart megvirradni.

Ez a tromfjáték így ment félesztendőn keresztül, egy nap úgy, mint más nap. Az öreg úr sokszor megharagudott rám, de mindig kibékült velem, csak az üstökömmel soha : valamint én az ő czopfjával soha.

Egyszer urbarialis extractusokat kellett csinálnom; tudtam, hogy sürgetős a dolog, lelkiismeretesen neki fekiüdtem, dolgoztam két éjjel egymás után folyvást, a második éjjel reggel felé elnyomott az álmom, észre sem vettem, mikor a fejem lehúzott az asztalra s ott ültömben elaludtam. Mire fölébredtem világos volt, s az első

tárgy, a mi az előttem heverő félig beirt papíron szemembe ötlött, *levágott szép hajfűrtöm* volt. Nem tréfából mondom, de igazán megsíratam; milyen gondal bodorítgattam én azt minden este! mennyit tartottam föle, milyen elbizott voltam rá s ime azt egy embernek a szeszélye egy olló metszéssel semmivé teszi. És épen akkor, midőn a legszorgalmasabban fáradok miatta. Ez keserűen esett; de nem mutattam semmit. Hadd menjen ez is tréfa számba, majd találok én erre is aduttot.

Elkezdődtek a sedriák; Máslásinak ott kellett ülni a zöld asztalnál, nekem pedig ott állani a széke mögött. A hosszadalmas recapitulációk alatt egy szép tavaszi délután az én princípálisom szépen hátra veté a fejét a kitömött székben s akárhogy erőttette a dolgot, biz ő elaludt. Eszembe jutott, hogy így aludtam én is, midőn orozva meggyilkolta szép üstökömet. Az a hosszú czopf olyan kinálkozva csüngött alá a szék karjára két széles szalagjával. Nem állhatam ellent a bosszúvágy ingerének; ha mindjárt a fejemet levágták volna is miatta: levettem egy spárgát a hónom alatt tartott actákról, s azzal a czopfot odakötöttem a szék karjához. Alig voltam készen a csintettel, a mint a főjegyző átel-

lenben feláll és Máslásit nevében szolítja, az actákat kérve tőle. Az álmából felriadva, talpra akar állni, megakad a hátrakötött czopfban, azt gondolja, az ördögök fogták meg hátul, elordítja magát; irtoztató kaczagás támad minden felől; a minek hogy mi lett a vége? azt én meg nem

mondhatom, mert én odahajítottam az asztalra a papirosokat s futottam ki a teremből, a merre világosságot láttam és soha többet engemet Máslási úr szemei meg nem láttak.

(Folytatása következik.)

CHINAI ROMÁNCZOK.

Irta ezeket ama híres chinai költő Kaó-koas-moár-taong.

IX. A bölesek sziklája.

Chinában legelsők a tudósok
Ők foglalják mind az első rangot.
A kik tudják a csin alphabetnek
Nyolczvanhétezerhatszáz betűjét.
És kiszámítják a csillagjárást.
És megírják tarka szép irással
Hogy mi történt reggeltől napestig,
És oly hiven jóslanak jövőndőt :
Hogy mi lesz! mint hiven elhazudják
A mi volt : ez nekik hivatásuk.
És ezért ők állnak első rangban,
És viselnek melleikre himzett
Baglyot, gólyát s más egyéb madárkát.
Ő utánuk jönnek rang arányban
A vitézek, a kik löni tudnak,
És nyeregben megmaradni futva,
S ellenség fájét levágni, (hogyha annak
Nincs az ellen semmi kifogása)
Chinában övük a második rang.
Ők viselnek mind kitüntetésül
Himvarrással, vagy mázzal kifestve,
Melleiken, tigris, párducz, macska
S más egyéb vérontó állatareztot.
Történt egyszer, hogy vitéz Xi császár
Sok hadat viselvén barbarokkal.
Azt adá jutalmul hős hadának.
Hogy jövőben első rangban álljon
A vitéz és aztán a tudósok.
Nagy bubánat lett Chinában erre.
Elborult a bölesek lelke szörnyen.
Ötszázan a legbölesebb tudósok
Összejöttek a fehér folyónál
Egy magas kihajló sziklaszálon.
S bánatukban ott e sziklaszállról
Mind belé ugráltak a folyóba.
Azt a víz fölé kihajló sziklát
Most is ötszáz böles kövének hiják.
— Oh he nagy bolond volt mind az ötszáz!

X. A vén daru.

Ling Paonnak volt egy régi darva;
Vén madár volt, apjától maradt rá,
És az is még apjától öröklé :
A madár volt már százhárom éves.
Kérdi egyszer Ling Paon a darvat :

„Vén madár, te szörnyen hallgató böles,
Mondsza nékem, hogy levél ilyen vén?
Hadd tudjam meg én is azt a titkot,
Hogy legyek majd száz és három éves.“
Gazdájának ilyen szép szavára
Meggzólalt a darvak vénje, mondván :
„Úgy értem meg száz és három évet,
Hogy nem ültem gazdag asztaloknál,
Tiszta rizsszem volt mindennap étkem,
És italt csak tiszta vízből ittam.
Nem törődtem senki más bajával.
Nem hajoltam meg könyv olvasástól,
Énekléssel nem rontám tudómet
S nem gyötörtem éltemet szerelmmel.“
— Monda erre Ling Paon a darvnak :
„Édes darvam, hogy ha titkod ez volt,
Inkább nem leszek százhárom éves,
Minthogy bort ne lássak, és lemondjak
Patkányhusról s tengervízi pókrul.
És más drága ízes csemegékről
Hogy a költők verseit ne olvassam
És azoknál szebbeket ne irjak.
Hogy ne énekeljek lyány szeméről
És szerelmes hogy ne légyek abba;
Inkább nem leszek százhárom éves.“

Furcsa rang.

Több gazda beszélgetett együtt egy társaságban — szóba jött, ki lesz ez idén a „répa király“ ad formam „bál-király“, „pünkösdi király“ — más szóval: kinek lesz legtöbb répája?

S miután e fontos kérdés kellőleg megvitattatott s eldöntetett volna, egyike a beszélgetőknek elibe állit egy a sarokban szundikáló uriembernek, kit a kérdés nem látszék érdekelni, mit tetteleg is megmutatott az által, hogy a nagy vitában elaludt.

— Tudod-e Kristóf te meg mit természetesz, hogy te is királylyá légy?

— Mit barátom! mit — felelt amaz felserkenvén — mit természeteszek, mit?

— Tököt barátom, viszonzá amaz, hadd légy te meg a „tök király“!

Persze hogy jó nagy hahota támadt ez ötletre gazdáink között, szörnyen teszett nekik e meglehet kissé vastag vicz — s hogy a világra nézve se veszszzen el e szerintök jó gondolat, egyik tagja a társaságnak — ki az időben aljegyző korában a törvényszéken többet rajzolt mint dolgozott — elővevé rajzóját — s papirosra tette mind a két arczképet, mit is e sorok írója

nak oly meghagyással bizott kezére, hogy azt tisztelt üstökösséged, akarom mondani szerkesztőséged lapja számára beküldje, mit is ezental a legnagyobb készséggel teljesítek.

Zalán.

Kutyapróba.

„Készen van-e a sövény?”
 „Készen uram.”
 „Nem ugrik-e már rajta keresztül a kutya?”
 „Nem, nagyságos uram.”
 „No majd megpróbálom.”

n.

A gróf és az árendás zsidó.

„Van-e tehene?”
 „Nincs biz a!”
 „Adok én kettőt.”

„Köszönöm.”

„Hát lóra van-e szüksége? kettővel szolgálhatok.”

„Köszönöm.”

„Hát pénze van-e?”

„Az van, miért kérdi a gróf?”

„No mert kölcsön akartam kérni!”

Kéjutazás Szabadkától Pestig.

Az indóháznál Kalkulovics ur összebeszél egy ismerős asszonysággal, hogy mivel neki a melle fáj, a delnőnek pedig fejszaggatásai vannak, az első helyre váltsanak helyet, olyan coupéba, a hol pipázni nem szabad, és kényelmesebb az ülés. — A vonat megérkezik, helyet foglalnak, kívülök csupa francziául beszélő emberek vannak jelen; a kik mind rettenetesen pöfékelnek s Kalkulovics ur felszólítására, hogy azt ne tegyék, azt felelik, hogy „kiszkevulevú?” A conductor azt mondja, hogy ezeket az urakat nem kötelezik a rendszabályok, mert ők maguk is vasuti hivatalnokok.

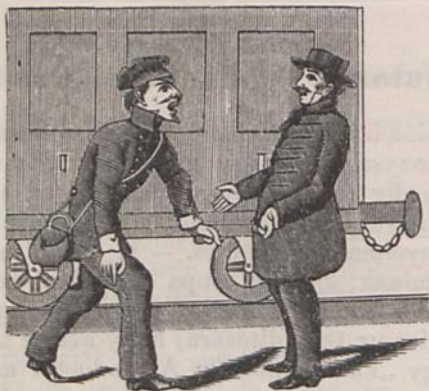

Egy közbeeső stáción igen mulatságos intermezzó történik; a conductorok nem akarják elhinni, hogy egy asszonyságnak a fia, ki gyermekjeggyel utazik, nem volna több tizesztendősnél. E végett megtapogatták a feje lágját, ha nem nőtt-e még be, s megméri czollstokkal, ha nem szabályon túl magas-e? Tanulság belőle az, hogy a ki vasuton utazik, passus helyet most a keresztelő levelet hordja a zsebében, mert különben megzalogolják.

Kecskemét körül kimegy a locomotiv a sinről s kénytelen a vonat megállni. Kalkulovics ur unalmában kiszáll a kocsiból. A hivatalos harapdmeg ráordít erélyes hangon: „Ki engedte meg az urnak itt kiszállani?”

Kalkulovics ur phlegmaticice válaszol: „Ki engedte meg az urnak itt megállani?”

Czeglédén csatlakozik a Debreczenből jövő vonat, minthogy elég kocsi nincs, melybe az utazókat elszállásolják, sokan nem tudják, hová telepedjenek le. Tizenkét marha- és rongyszedő polgártárs, a ki a III. helyre váltott jegyet, oda utasítatik a kalauzok által, hogy üljön be az első helyre, ott még van üres hely. Kalkulovics ur azon veszi észre, hogy őt is üres helynek nézik s egy kövér disznókupecz rá ül egész terhével, ki is egész Pestig nem veszi észre, hogy valaki van alatta. Pestre érve Kalkulovics ur véghetetlenül örül, hogy leszállhat pihenni.

A fősvény és kutyája.

Rakházi ur nagy fősvény volt; volt neki egy nagy kutyája, a mit ő lánczon tartott és nem adott neki enni.

A szelindek aztán éhségében egész éjjel üvöltött, ordított torka szakadtából.

A szomszédban mészárosok laktak; azok nem tudtak aludni a nagy vonítástól; hogy tehát álmukat megmentsék, éjszaka nagy czubákokat hajigáltak át a kutyának, hogy ne ordítson.

A gazda pedig ott leste a kerítés mellett s a mint a koncokat áthajigálták, ő azokat szépen eltakarította, egyet ott hagyott belőle a kutyának, a többit pedig rakásra szedte s hetenkint eladta a csontlisztörő malomban. Ilyenformán, a mit még magyar ember soha ki nem talált, a kutyájából is hasznot tudott huzni.

Egyszer azonban megelégette a szelindek a koplalást és megdöglött. A mészáros szomszédot nem boszontá többé az ugatás, tehát nem is hajigált a kerítésen kerseztül több koncot.

Hogy e jövedelemforrást a gazda addig is, míg új kutyát kerithet, kiapadni ne engedje, azt a furfangot

gondolta ki, hogy éjszakánként maga bujt bele a kutyáólba s ott vonított a szelindek képeben, míg koncziiletményét át nem hajították s csak azután ment aludni.

Mariánszidli mulatság.

Már egy hónappal Kisasszony napja előtt megigértette magának Zsuzska hajadon az ő Jancsijával, hogy kiviszi Mariánszidlibe a búcsura, ott együtt hallanak szent misét, vesznek egymásnak szerelmök édes zálogául égő szivet mézes kalácsból, délután pedig megmu-

tatják a budapesti purgeroknak, hogyan járnak magyarosan a csárdást.

El is érkezett Kisasszony napja szerencsésen. Már hajnalban tódult Mariánszidli felé a nép Pestről Budáról, gyalog, bérkocsin, tej- és ölfahordó confortáblin, úri hintókon és budakeszű, meg hidegkúti svábszekereken.

Jancsi és Zsuzska, hogy szívök szerint tölthessék

kedvöket a zöldben, már egy héttel előbb beállottak faczir eselédnek, Kisasszony napján pedig virradatkor, nyalka Jancsi lobogós patyolat ingben, kétrétü rojtos gatyában, apró pitykés, ezüstsujtásos vörös lajbliban, strucztoallas makra kalappal a fején, s félvállra vetett kék mándlival, a mint Náni mámi kovártélyos asszony ablakára kopogtatván összeveregetné csengőbongó sarkantyúit, szépen megnyilott az ajtó, s tenyéryi széles háromszínű szalaggal hajfonadékában, duzzadt csipkés ingujakkal, selyem nyakkendővel, ezerránczú rokolyában, s ujdonatuj piroszิปöt piros pántlikára viselvén a lábain, úgy surrant ki az ajtón Zsuzska, mintha már egy csapat cigány legény rég hedegülné azt a nótát, melyre délután úgy meg fogják rakni a csárdást.

Jancsi olyan gyönyörködő szemekkel nézett végig az ő csinosan kicsipett Zsuzsikáján, mintha leg is legkedvesebb lánczos csikaja toborzékolna előtte, azután egyik fülére nyomta a kalapját, megpödörgette kacskaringósra köszürült bajszát, s rákezdvén azt a nótát, hogy „Piros czipő piros pántlikára, Illik az én Zsuzsikám lábára“ bele vegyültek a búcsujáró sokaságba, kiballagtak elfáradás nélkül Mariánszidlibe, együtt hallgattak szent misét és predikációt, vettek egymásnak mézeskalács-szívet, falatoztak egy bokor árnyában abból a kalácsból s hideg libából, a mit Zsuzsi hozott, ittak is rá olyan hosszú nyakú üvegből egy icze hidegkútit, azután kezdték a lábaikat egyengetni ahoz a csárdához, amit olyan Magyararmiskásan el fognak járni, mihelyt ráhuzza a cigány.

Rá is huzta a hirtelen kerekedett eső olyan Isten igazában, hogy ugyancsak járta mindenki, a ki a kis fogadóba be nem fért, a sártaposót.

Ezek között ballagván Nyalka Jancsi is az ő Zsuzsikájával, mint egy megfűrésztött gunár választott ludjával, nem messze a vámháztól utolér egy fülígázott verklest, s megállítván őt, azt kérdi tőle nagy hatalmas hangon: Van abba a lálába csárdás? „Jo frajli“ válaszolt a féllábu, félszemü művész. „No ha frajli, akkor húzd rá a legszebbiket, te pedig Zsuzska, ha olyan nagyon kívántad a kisasszonynapi mulatságot, hogy ne legyen panaszod! tudod már a többit. Azzal a mint megszólalt a verkle, úgy megrakta Jancsi Zsuzsikájával azt a régo-hajtott csárdást, hogy csakugy bámulták a latajnerék és purgerok száz féle színü esernyők alól.

Feljegyzésre méltó dolgok.

⊙ Egy dinnyeáruló kofát egy színházi szolga keményen megsértett. A megbántott delnő nem türté békével a sérelmet, hanem felment: — a bírósághoz? — nem! hanem a színházi irodába, ott előadá panaszát s azt az elégtételt követelte, hogy megbántója bűnhődés fejében fizessen öt pftot — a színházi nyugdíjintézetnek. Mondani sem kell, hogy kívánsága ratificaltatott, s ennek alapján a kiegyenlítés megtörtént.

⊙ A napokban egy gyilkossággal vádolt nőnek kellett a törvényszék elé állíttatnia. A nő azonban igen betegnek mutatá magát, a törvényszék ennél fogva küldé a tisztí orvosokat, hogy tekintsék meg, milyen

nagy baja van? Azok azt a bizonyítványt adták, hogy a vádlott nő minden életveszély nélkül törvényszék elé állítható. Ime azonban mily könnyen csalódik az orvosi tudomány! Azon némben, a törvényszék elé állíttatás következtében harmadnapra meghalt; — (mert felakasztották . . .

⊙ Egy debreczeni polgár el akarta adni az ökrét, hanem biz az már vén volt; két foga hiányzott is elől; hogy tehát ezt a hibáját észre ne vegyék a vevők, szerzett két ökörfogot s azzal felvitte a jószágát Nagyváradra a fogorvoshoz, hogy azokat tegye be neki. Ez megtörtént dolog, azért nem kell tréfára venni.

Hirlapi kaesák.

— Deézsen egy tyuk olyan tojást tojt, — (melyből elefánt kelt ki ugy-e?) — nem; hanem a melyen egy tökéletes üstökös csillag képe van lerajzolva. Bizonyosan ezt a mostani üstökösöt csodálta meg az égen. (Dehogy az égen, a gazdasszonya bizonyosan praenumerált a mi újságunkra s abba takargatta a kukoriczát. Szerk.)

— Sietek önt tudósítani szerkesztő úr, hogy Arad és Makó között e napokban valami különös természeti tüneménynek voltunk tanui. Számptalan esetet sorolnak fel, a midőn vér-eső, hal-eső, kén-eső s más efféle csodálatos esők lepték meg a közönséget; azok között leg-ritkább az úgy nevezett liszt-eső. Tudjuk azonban, hogy a mit a köznép lisztesőnek nevez, az nem egyéb a hegyek közül a szél által felkapott gypsz és márga pornál, mely ugyan tésztávvá gyúrható, de megenni nem alkalmas. E napokban ismét ily sajátságos tüneménynek valánk tanui. Az aradi országuton, mintegy félmér-földnyi hosszaságban ilyen liszteső látszott meg korán reggel, mely ott, a hol vastagabb rétegekben torlott meg, összeszedetvén, a legmeglepőbb hasonlatosságot nyújtá a valóságos gabonaliszthez. Próbául pogácsát is sütöttek belőle; én magam is ettem abból és bizonyíthatom, hogy tökéletesen jó volt. Milyen érdekes tárgy ez természetbúváraink számára. — Utóirat: Szerkesztő ur. Épen most hallom, hogy az említett liszteső onnan támadt, hogy egy fuvaros az aradi gőzmalomból tonnákban szállított lisztet Szegedig s utközben kilyukadt az egyik tonna. Kérem a tudósítást eként módosítani.

— Kétfejú kácsa. A Pol. Ujd.-ban az előtt néhány héttel azt irták, hogy egy abrudbányai zsilip elszakadt s az elszabadult tó nagy kárt tett a vidéken. Ez a hír megtette a maga csendes utját a hirlapokon végig, egész a Szépir. Közl.-ig, mely legutoljára szokta ütni az órát, mint a vasúti óra, utána egy hétre aztán megczáfolták e hirt, egy szó sem igaz belőle. Ez megint körül járta az egész hirlapországot. Tegnap beszélünk két erdélyi emberrel, a kik épen onnan jöttek, azok ismét azt állítják, hogy de bizony megtörtént a szerencsétlenség. „No csak hogy még is ég!“ mondá nagy örömmel az egyszeri harangozó, ki már megijedt, hogy hiába verte félre a harangot.

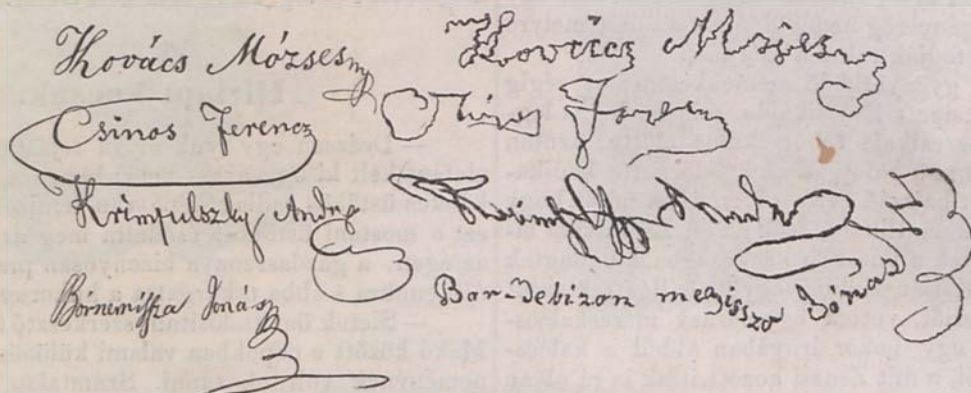
Eredeti gyűjtemény.

Hohenthurm porosz báró itt telepedett meg a bánatban s igen derék jó magyar ember lett belőle, ki mind azt a sok szép virtust eltalajdonítá, a miben ugy szeretünk magunkra ismerni; ezek közt főképen a vendégszeretetet.

Akárki látogatta meg, szívesen fogadott vendége volt, csupán azt az egy különösséget kellett neki megtennie, hogy egy nagy piros könyvbe be kellett a nevét írnia. A báró azt minden férfi vendégtől megkivánta.

Este azután hozzá láttak az iváshoz; a báró maga is jó példával ment elől s nem is engedte, hogy valaki nagyon elmaradjon tőle.

Mikor aztán látta, hogy a vendége már épen kellő mértékben bevett a jóból, hogy még ugyan megül a széken, de már nem áll meg a lábán, akkor újra előhozta a piros könyvet s még egyszer beíratta a nevét, az elébbeni mellé. A miből azután ilyenforma fac-similék ütöttek ki:

Fejtöresre való feladat.

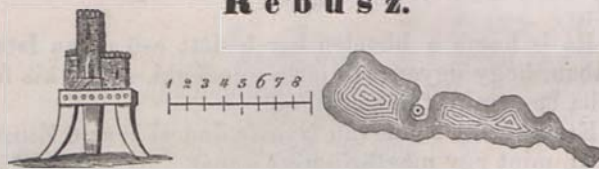
Micsoda régi római hősnek a neve van meg ezen szó betűiben : *pacsirta*?"

(Megfejtése a jövő számban.)

Oktatói kegyes tanács.

Ifjú, szeresd nővéredet, lyánka bátyádat szeresd : „Hátha nincs?” — Szeresd a másét; — találsz ám azt, csak keresd.

Rébusz.

Az ötödik számbeli rébusz megfejtése :

„Kandalló.”

Szerkesztői sub rosa.

— *Pápassemes urnak Pesten.* Tréfát félreérteni s azért megharagudni senkinek sem áll jól. Perse, hogy ugy kell olvasni a lapunkban közlött archeologiai feladatot, a hogy azt kegyed be- küldte; nemcsak ön egyedül, hanem valamennyi olvasónk mind kitalálta azt egyszerre s be- küldték legalább ötvenen. Az a latin értelmezés s az igazi magyarázatnak vakmerő visszautasítása csak az *erőtetett tudtlékösség satyrlása* volt s nem a kegyed számára specificált sértés. A *Bikfalvi* név egyébiránt csak fictio, s nem élő ember neve. Ez is jó anecdotának.

— D. P. urnak. Köszönettel vettük e következőket — Huszár mentés. (19.) Kanásztörvény. (20.) Recipék. (21.) Növésár. (22.) Kis bíró. (23.) Visszaimádkozta. (24.) Csirkés asszony. Minthogy kegyed különben is előfizetője lapunknak; az illető tiszteletpéldányt tetszése szerint más valaki nevére küldetheti; vagy a jövő év harmadra tarthatja fenn.

— Ez ideig következő művek fogadtattak el. Pézsmakacsa (25.) Eladó lud. (26.) Szegekbe ült. (27.) A halpor. (28.) Jó tűzkő (29.) Hogy lehet 50-ből 54? (30.) Kutyacombinatio (31.) Eltart Matyi (32.) Tartson confusiot. (33.) Jönne biz az, de a felesége nem ereszt. (34.) Jesovita spicz. (35.) A jóbul is sok, a mi sok.

(36.) Doktor Toportyán. (37.) Párbeszéd dobszó közt. (38.) Non solum vere. (39.) Lenni, vagy nem lenni. (vers 40.) Be akar menni a tálba. (41.) Septemvir. (42.) Nem nyert a lutrin. (43.) Nem házasodott volna 2-szor. (44.) Kardosné. (45.) Isznak-e théát? (46.) Gonosz kérdések. (47.) Tudós a holddal. (48.) Mért vörös a gólya orra. (49.) Borjuveszedelem. (50.) Apa és fiu. (51.) A kovács borszuja a vidéki levelezőn. (52.) A kecske mit beszél. (53.) Nagy agio. (54.) Két Antal. (55.) Hol a tanu? (56.) A hivaly kerülő. (57.) Olcsó biztosítás. (58.) Mesés vadászat. (59.) Novella egy tüzőkádó hegyben. (60.) Chinai novella. (61.) Két koldus és a király. (62.) Mit nevetett a zsvány, mikor akasztották? (63.) A király bolondjának a jegyzőkönyve. (64.) Székely eladja a medvét. (65.) A székely huszárok Párisban. (66.) Csatarész. (67.) Jönnek a törökök. (68.) Farkas vadászat. (69.) Be nem zárt bolondok. (70.) Falura férjhezment városi kisasszony. (71.) Hordószagu bor. (72.) Most az egyszer egyeznek a lapok. (73.) Meglőtt fácán. (74.) Megcsapják a nyulat, hogy okuljon rajta. (75.) Párisi kalandja egy magyar urnak. (76.) Dámák fürdője. (77.) Tolvaj alkuja. (78.) Szoridd! 79.

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos : **Jókai Mór.**
Lakása : Magyar-utca 21. sz.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten
(egyetem-utca 4. sz.)